

R O M Â N I A
MINISTERUL PUBLIC
PARCHETUL DE PE LÂNGĂ
ÎNALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE
Direcția de Investigare a Infractionselor de Criminalitate Organizată și Terorism
BIROU TERITORIAL MEHEDINȚI

Str.Cezar nr.3, Dr.Tr.Severin

Telefon: 0252.315.891; 0252.315.522
Cod operator 16051

Nr. 970D/III/2014

09.10.2014

Către,

TRIBUNALUL MEHEDINȚI

-Secția civilă

În conformitate cu dispozițiile art.470 din Codul de procedură civilă, prin care am declarat **apel** la data de 17.09.2014, împotriva **sentinței civile 56** din **16.09.2014**, pronunțată în dos. **1242/101/2014** al Tribunalului Mehedinți – Secția civilă având ca obiect pretenții plata sumei de 4.000.000 lei, reprezentând daune morale și materiale, promovată de reclamantul **CISMARU VIRGIL ALIN**, hotărâre ce ne-a fost comunicată la 08.10.2014, formulăm următoarele;

MOTIVE DE APEL:

1.-*Printr-o interpretare eronată a dispozițiilor art.539 și urm. din Codul de procedură penală, instanța de fond a admis în parte acțiunea precizată, privind pe reclamantul Cismaru Virgil Alin și a obligat părătul Statul Român, reprezentant de Ministerul de Finanțe, la plata sumei de 20.000 lei către reclamant, cu titlu de daune morale.*

2.-*Cuantumul despăgubirilor acordate de instanța de fond este mult prea mare făcându-se printr-o apreciere eronată a criteriilor ce trebuie avute în vedere în astfel de situații.*

CHESTIUNI PREALABILE:

La data de 19.02.2014, reclamantul Cismaru Virgil Alin a chemat în judecată Statul Român prin Ministerul Finanțelor, solicitând ca prin hotărârea judecătorească ce se va pronunța acesta să fie obligat la plata sumei 4.000.000 lei, reprezentând daune morale și materiale prin privarea sa de libertate în faza de urmărire penală nr.20D/P/2007 ce a fost instrumentat de DIICOT – Biroul Teritorial Mehedinți.

În dosarul nr.20D/P/2007 al DIICOT – Biroul Teritorial Mehedinți a avut ca obiect săvârșirea de către mai multe persoane printre care și reclamantul Cismaru Virgil Alin a infr. prev. de art.7 rap. la art.2 din Lg.39/2003, art.42 al.1,2 și 3, art.44 alin.1,2 și 3, art.49 din Legea nr.161/2003, art.24 alin.1 și 2, art.25, art.27 alin.1,2 și 3 din Legea nr.365/2002, art.23 pct.1 lit.c din Lg.656/2002 și art.273 și 274 din Lg.86/2006.

Reclamantul a mai motivat că în dosarul nr.20D/P/2007 la data de 20.05.2008 i s-a făcut o percheziție domiciliară iar în jurul orelor 07,30, deși nu i s-a prezentat vreun mandat de aducere și nu a opus nici un fel de rezistență, a fost încătușat de lucrătorii BCCO Mehedinți și dus la sediul IPJ Mehedinți unde a așteptat încătușat până în jurul orelor 11,30, când, la sosirea apărătorului său, a fost descătușat și eliberat, lucrătorii BCCO admitând în fața acestuia că l-au reținut în baza unei dispoziții verbale a procurorului de caz fără a avea un mandat de aducere sau orice act. Eliberarea sa a fost condiționată de o declarație pe propria răspundere a apărătorului ales prin care acesta își asuma responsabilitatea de a se prezenta cu reclamantul la ora 16,00 pentru audierii.

La ora 16,00 reclamantul s-a prezentat cu apărătorul pentru a fi audiat de procuror iar după terminarea declarației a fost reținut 24 ore, începând cu data de 20.05.2008, orele 18,00 până la 21.05.2008, orele 18,00, nemaînformulându-se propunere de arestare preventivă a sa.

Reclamantul a mai susținut că în cursul urmăririi penale lucrătorii BCCO Mehedinți au comis o serie de abuzuri legate de ridicare mai multor bunuri de la domiciliul său, aplicarea sigiliilor, perchezitia în sistem informatic din data de 05.06.2008 făcându-se în lipsa sa și a apărătorului său.

La data de 14.07.2008, reclamantul a fost trimis în judecată prin rechizitoriul nr.20D/P/2007 al DIICOT – Biroul Teritorial Mehedinți , însă Tribunalul Mehedinți a admis excepția neregularității actului de sesizare și a trimis cauza la DIICOT – Biroul Teritorial Mehedinți pentru refacerea actului de sesizare.

Ulterior, la data de 27.08.2009 reclamantul a fost din nou trimis în judecată iar prin sentința penală nr.107/13.04.2011, pronunțată în dosarul nr.6773/101/2009 al Tribunalului Mehedinți a fost achitat în baza art.11 pct.2 lit.a rap. la art.10 lit.a C.pr.pen., pentru săvârșirea infr. prev. de art.27 alin.3 din Lg.365/2002 și art.49 din Lg.161/2003, cu aplic. art.41 alin.2 C.pen., soluție ce a rămas definitivă prin decizia penală a Înaltei Curți de Casație și Justiție din 04.11.2013, pronunțată în dosarul nr.6773/101/2009.

Prin sentința civilă nr.56/16.09.2014,pronunțată în dosarul nr.1242/101/2014, Tribunalul Mehedinți a admis în parte acțiunea precizată, privind pe reclamantul Cismaru Virgil Alin și a obligat părătul Statul Român reprezentat de Ministerul de Finanțe la plata sumei de 20.000 lei către reclamant cu titlu de daune morale.

Totodată, s-a respins capătul de cerere privind daunele materiale și s-a luat act că nu se solicită cheltuieli de judecată.

DEZVOLTAREA MOTIVELOR DE APEL:

1.-Printr-o interpretare eronată a dispozițiilor art.539 și urm. din Codul de procedură penală, instanța de fond a admis în parte acțiunea precizată, privind pe reclamantul Cismaru Virgil Alin și a obligat părătul Statul Român, reprezentat de Ministerul de Finanțe, la plata sumei de 20.000 lei către reclamant, cu titlu de daune morale.

2.-Cuantumul despăgubirilor acordate de instanța de fond este mult prea mare făcându-se printr-o apreciere eronată a criteriilor ce trebuie avute în vedere în astfel de situații.

Instanța a motivat soluția în sensul că: „art.539 C.pr.pen. are scopul de acorda daune morale și materiale ca urmare a privării nelegale de libertate, legiuitorul urmărind să poată fi acordate despăgubiri și persoanelor a căror nevinovăție a fost stabilită la finalizarea procesului penal, după ce au suportat privări de libertate chiar dacă respectivele măsuri apăreau ca fiind justificate în lumina cercetărilor penale efectuate până la data adoptării lor... Izvorul răspunderii civile pe care a declanșat-o reclamantul are atât un caracter special cât și un caracter general de drept comun, pentru că vizează răspunderea civilă a statului Român pentru activitatea desfășurată de autoritățile sale în exercitarea atribuțiilor legale”.

Acțiunea având ca obiect pretenții pentru care poate fi angajată răspunderea statului este reglementată prin disp. art.539 C.pr.pen., rap. la art.52 alin.3 din Constituția României care statuează că statul răspunde patrimonial pentru prejudiciile cauzate prin erorile judiciare.

Prin dispozițiile art.539 alin.1 C.pr.pen., legiuitorul a statuat că „are dreptul la repararea pagubei și persoana care, în cursul procesului penal, a fost privată nelegal de libertate „, iar prin alin.2 al aceluiași articol s-a prevăzut că privarea nelegală de libertate trebuie să fie stabilită prin ordonanța procurorului, prin încheierea definitivă a judecătorului de drepturi și libertăți sau a judecătorului de cameră preliminară precum și prin încheierea definitivă a instanței de judecată investită cu judecarea cauzei”.

Coroborând dispozițiile legale cu actele existente la dosarul cauzei, se poate observa că reținerea, cercetarea și trimiterea în judecată a reclamantului sau circumscris cadrului legal nereprezentând în nici un caz o abatere de la normele procedurale penale și ca atare nu pot constitui în sine o faptă ilicită.

În literatura de specialitate s-a statuat că nu se pune problema angajării răspunderii civile atunci când fapta cauzatoare de prejudicii a fost săvârșită în îndeplinirea unor prevederi legale ori cu permisiunea legii.

În jurisprudență constantă, s-a statuat că actele procedurale săvârșite de organele de urmărire penală nu pot fi incluse în categoria art.539 C.pr.pen. (în acest sens s-a pronunțat Î.C.C.J. prin sentința civilă 3371/13.06.2013).

2.-Cuantumul despăgubirilor acordate de instanța de fond este mult prea mare făcându-se printr-o apreciere a criteriilor ce trebuie avute în vedere în astfel de situații.

Potrivit art.540 alin.1 C.pr.pen. „la stabilirea întinerii reparației se ține seama de durata privării nelegale de libertate, precum și de consecințele produse asupra persoanei, asupra familiei celui privat de libertate ori asupra celui aflat în situația prevăzută la art.538 C.pr.pen.”.

La alin.3 al aceluiași articol, legiuitorul a inserat că „la alegerea felului reparației și la întinderea acesteia, se va ține seama de situația celui îndreptățit la recuperarea pagubei și de natura daunei produse”.

Instanța de fond la cuantificarea prejudiciului moral suferit de reclamant, a ținut cont de importanța valorilor morale lezate, respectiv de vârstă reclamantului, de tensiunea psihică acumulată de-a lungul celor 5 ani determinată și de puternica mediatizare a cazului ce i-au provocat reclamantului tulburări de natură psihică, contrar practicii CEDO care a stabilit că în astfel de situații trebuie să se verifice scopul unor astfel de activități, respectiv dacă s-au urmărit umilirea respectiv înjosirea victimei (hotărârea V împotriva Regatului Unit, CMC nr.24888/94).

Totodată, apreciem că principiul reparării prejudiciului nu echivalează cu faptul că reclamantul are dreptul de a realiza o îmbogățire fără justă cauză.

Legea nu a prestabilit anumite criterii obiective pentru stabilirea quantumului daunelor morale, urmând ca la aprecierea asupra lor să se aibă în vedere respectarea principiului proporționalității daunei cu despăgubirea acordată.

Coroborând cuantumul daunelor acordate în speță dedusă judecății, respectiv 20.000 lei pentru 24 ore de reținere cu practica în materie se poate observa că instanța de fond nu a respectat principiul proporționalității daunei cu despăgubirea acordată.

Astfel, în practica constantă a CEDO se poate observa că s-au acordat despăgubiri morale la nivelul celui acordat de instanța de fond reclamantului Cismaru Virgil Alin pentru perioade mai mari de reținere și arestare ca exemplu în cauza Floarea Pop contra României – cererea nr.63/101/2000 hotărârea din 06.04.2010 s-au acordat despăgubiri morale în cuantum de 5.000 euro ca de altfel și în cauza Irinel Popa ș.a. contra României, hotărârea din 01.12.2009 unde au fost acordate daune morale în cuantum de 6.000 euro.

În acest sens, este de altfel și practica națională respectiv ÎCCJ prin decizia nr.1141/23.02.2010, pronunțată în dosarul nr.4012/2/2008 a acordat daune morale în cuantum de 5.000 euro pentru o perioadă de arest de 7 ani și 2 luni, precum și decizia nr.37/24.01.2008 a Curții de Apel Craiova – secția civilă, definitivă prin decizia nr.6259/24.10.2008, pronunțată în dosarul nr.4174/101/2007 prin care s-au acordat daune morale în cuantum de 50.000 RON pentru o perioadă de reținere de 8 zile (pe care o anexăm în copie).

Față de cele expuse, în baza art. 480 alin. 2 C.p.p, solicităm admiterea apelului, anularea sentinței civile nr.56 din 16.09.2014 și pronunțarea unei hotărâri legale și temeinice

Anexăm două exemplare a motivelor de apel, pentru a fi înaintate spre competență soluționare Curții de Apel Craiova

CH/PG/4ex